

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki
Sędzia SA:	Małgorzata Lamparska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **A. K.**

przeciwko: **(...) Spółce z o.o. we W.**

o zapłatę

na skutek zażalenia strony pozwanej

od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 19 marca 2012 r. sygn. akt I Nc 800/11

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym orzeczeniem Sąd I Instancji zabezpieczył powództwo przez obciążenie nieruchomości pozwanego hipoteką przymusową do kwoty 62 103,07 zł na rzecz powódki, oddalając dalej idący wniosek.

Wskazał, że powódka częściowo uprawdopodobniła roszczenie, gdyż wykazała, że skutecznie odstąpiła od umowy z dnia 19 listopada 2010r. W ocenie Sądu I Instancji należy się jej zatem zwrot zapłaconej części ceny lokalu oraz zwrot kosztów związanych z zawarciem umowy (kolejno kwoty 53 705, 60 zł i 1614 zł).

Sąd za nieuprawdopodobnione uznał natomiast roszczenie o zapłatę kary umownej.

Sąd I Instancji wskazuje dalej, że powódka uprawdopodobniła również interes prawny w uzyskaniu zabezpieczenia, a to wykazała trudności finansowe spółki, co czyni wiarygodnym twierdzenia powódki o utrudnieniu lub umożliwieniu wyegzekwowania ewentualnie zasądzonego roszczenia.

Ustalając kwotę zabezpieczenia, Sąd I Instancji powołuje się na treść art. 736 par. 3 k.p.c. wskazując, że powinna ona oprócz sumy głównej obejmować odsetki ustawowe i koszty procesu – a zatem wysokość hipoteki przymusowej określił do kwoty wskazanej w zabezpieczeniu, szczegółowo przedstawiając sposób liczenia odsetek oraz kosztów.

Sąd uznał, że mniej uciążliwy dla pozwanego, a dostatecznie chroniący interesy powódki będzie sposób zabezpieczenia polegający na ustanowieniu hipoteki przymusowej, a nie zajęcia wierzytelności bankowej o co alternatywnie wносиła powódka.

W zażaleniu na to rozstrzygnięcie strona pozwana zarzuciła naruszenie art. 730 (1) par. 1 i 2 k.p.c. polegające na nieuprawdopodobnieniu przez powódkę interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia.

Strona pozwana wskazuje, że w niniejszej sprawie nie powstaje zagrożenie ani wyzbycia się przez spółkę jej majątku, ani też nie dochodzi do jej nieracjonalnego gospodarowania.

Sąd Apelacyjny zważył:

Zażalenie nie jest zasadne.

Według ustawodawcy interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia można oceniać w dwóch płaszczyznach. Istnieje on m.in. wówczas, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwia lub poważnie utrudnia wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia. Tak rozumiany interes prawny wiąże się z funkcją konserwacyjną postępowania zabezpieczającego i służy ochronie wierzyciela, który pragnie zagwarantować sobie możliwość zaspokojenia w trybie egzekucyjnym swojego roszczenia dochodzonego przed sądem. Na tą okoliczność powoływała się powódka.

Artykuł 730¹ k.p.c. pojęcie interesu prawnego ujmuje dość szeroko, co w praktyce oznacza możliwość wskazywania przez uprawnionego na wiele okoliczności, które mogą uzasadniać udzielenie zabezpieczenia. Najczęściej będzie to powołanie się na zagrożenie wyzbycia majątku przez obowiązanego, nieregulowanie zobowiązań, nieracjonalne obchodzenie się z majątkiem, grożącą obowiązanemu upadłość.

Przechodząc zatem do realiów niniejszej sprawy, Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu I Instancji, że powódka sprostала wymogowi uprawdopodobnienia interesu prawnego.

Powódka wskazuje bowiem na wysokość aktualnych zobowiązań strony pozwanej wynikających z ustanowionej hipoteki, jak i na trudności finansowe zobowiązanego, wynikające o czym sam informuje powódkę, z przedłużającej się procedury uzyskania kredytu bankowego. Ponadto bezsporne jest, gdyż znowu przyznaje to sam pozwany, że inwestycja jest opóźniona. Te wszystkie okoliczności wskazują na trudności finansowe strony pozwanej i mogą rodzić obawę co do możliwości zaspokojenia przyszłego roszczenia. Panująca zaś na rynku nieruchomości recesja, na którą powołuje się sam pozwany w swoim zażaleniu, jest kolejnym argumentem na ocenę jej sytuacji jako uczestnika tego rynku.

Mając zatem na rozważeniu powyższe, zażalenie jako nieuzasadnione podlega oddaleniu zgodnie z art. 397 par.2 k.p.c. i art. 385 k.p.c..

Co zaś do wniosku pełnomocnika powódki o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego to wystarczy wskazać na treść art. 108 par. 1 k.p.c.

(...)

1. (...)

2. (...)